

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **O. M.**
státní příslušnost Ukrajina
toho času Pobytové středisko Havířov
sídlem Na Kopci 269, 735 64 Havířov – Dolní Suchá

zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2020, č. j. OAM-24/LE-BA02-BA04-2020, ve věci mezinárodní ochrany,

Shodu s prvopisem potvrzuje

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 29. 5. 2020 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany na podkladě žádosti žalobce ve smyslu § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce tvrdí, že žalovaný nesprávně vyhodnotil charakter změn v bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce, k nimž došlo od poslední žádosti o mezinárodní ochranu, a nesprávně nepřistoupil k meritornímu přezkumu žádosti. V rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96 se Nejvyšší správní soud zabýval požadavky kladenými na rozhodnutí žalovaného. Žalobce poukázal zejména na to, že je povinností správního orgánu zjišťovat, zda (že) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný podle žalobce vycházel z neaktuálních podkladů. Žalobce považuje vypořádání provedené žalovaným za nepřípustné, když se jedná o vypořádání otázek eventuálního udělení doplňkové ochrany žalobci podle § 14a zákona o azylu. Připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a zdůraznil, že žalobce ve své opakované žádosti neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů žalobcova odchodu z vlasti a jeho obav z návratu do vlasti. Žalovaný přitom posoudil situace ve vlasti žalobce; napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobce dne 10. 4. 2019 požádal o udělení mezinárodní ochrany; důvodem byla snaha o legalizaci pobytu v ČR, kde chtěl pracovat a hrozilo mu vyhoštění, dále špatná ekonomická situace na Ukrajině a v neposlední řadě obava z odvodu do armády a nasazení do operací na východě Ukrajiny. Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 9. 2019 nebyl žalobci azyl podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu udělen. Rozhodnutím Policie České republiky ze dne 3. 2. 2020 byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění s ohledem na uložené správní vyhoštění žalobci rozhodnutím Policie ČR, které nabylo právní moci dne 16. 3. 2019 se stanovením doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let. Dne 9. 2. 2019 podal žalobce opětovně žádost o mezinárodní ochranu; v rámci poskytnutí údajů ke své žádosti uvedl, že žádá o azyl, protože má staré rodiče, musí je nějak živit, na Ukrajině není vůbec práce. Dále má problém s válkou, když volal domů, chodili s předvolánkou, pořád otravují.

Kvůli penězům v bance, které si nepůjčil, mu pořád vyhrožují; to v přechozí žádosti neuvedl.

5. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně se jedná o Informaci OAMP: Situace v zemi – politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 25. 4. 2019 a dále informace MZV ČR ze dne 15. 8. 2019 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti.
6. Dne 25. 5. 2020 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce uvedl, že se nechce seznámit s obsahem podkladů, nemá, co by dodal. Doplnění podkladů pro rozhodnutí nenavrl, žádné další skutečnosti nebo nové informace nepřednesl.
7. Následně dne 9. 3. 2020 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Správní orgán zjistil, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již druhou v pořadí, provedl tedy srovnání tvrzení v nynější a v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu a dospěl k závěru, že žalobce uvádí naprosto stejné motivy odchodu z vlasti a neochoty se vrátit na Ukrajinu. Těmito důvody se již žalovaný zabýval v předchozím správním řízení. Pokud jde o nové skutečnosti ohledně problémů žalobce s bankou, tyto nemohou být považovány za nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, když se jedná o potíže, které měl žalobce ještě před odjezdem z Ukrajiny, a žalobci nic nebránilo tyto skutečnosti uvést již při první žádosti o mezinárodní ochranu. K situaci v zemi původu žalovaný uvedl, že od doby posledního posuzování žádosti žalobce nedošlo na Ukrajině ke změnám v bezpečnostní a politické situaci, které by bylo možno považovat za nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a nesvědčí ani o tom, že by žalobce mohl být vystaven nebezpečí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, ani že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s..
9. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí; ani žalobce sám neuváděl žádné relevantní okolnosti, pro které by bylo možno se domnívat, že by v zemi původu žalobce došlo v mezidobí k zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla vést k závěru o existenci nových skutečností ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
10. Krajský soud předně připomíná, že v projednávané věci přezkoumává pouze to, zda byly naplněny zákonné podmínky pro zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany pro jeho

nepřípustnost ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu. Nepřezkoumává tedy, zda žalobcem uváděné skutečnosti jsou tzv. azylově relevantní.

11. V řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí žalovaný podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění relevantní pro udělení azylu, které nemohl uplatnit v předchozím řízení (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96). Platí přitom, že *„pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*, a dále *„institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65).
12. V žalobcem zmiňovaném rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, dospěl uvedený soud k závěru, že *„odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“* (shodně argumentoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 18. 12. 2013, č. j. 3 Azs 21/2013 - 118).
13. Žalobní námitky nesměřují do posouzení důvodů uvedených žalobcem, když je nadto zcela zřejmé, že žalobce skutečně uvádí v opakované žádosti zcela identické důvody pro udělení azylu. Pokud se jedná o „problémy s bankou“, je nutno zdůraznit, že tyto problémy žalobce uváděl přinejmenším nepřesně a lze se domnívat, že měl nejspíše na mysli skutečnost, že blíže neurčená banka po něm požaduje údajně vrátit prostředky, které mu však nebyly poskytnuty. I kdyby uvedené tvrzení bylo pravdivé, sám žalobce žalovanému sdělil, že při podání první žádosti toto neuvedl, nyní to uvedl až na radu. Uvedené tedy nelze považovat za novou skutečnost vedoucí k meritornímu posouzení žádosti žalobce.
14. Pokud se týká bezpečnostní situace na Ukrajině, lze připomenout, že touto se zabýval i Nejvyšší správní soud opakovaně, přičemž dospěl k závěru, že v případě konfliktu na východě Ukrajiny se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (viz usnesení č. j. 7 Azs 265/2014-17). Ve vztahu hodnocení bezpečnostní situace správním orgánem Nejvyšší správní soud vymezil ve svém rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 - 38, že *„v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.“* Žalovaný požadované hodnocení provedl s odkazem na relevantní podklady, přičemž konstatoval, že v posuzované době ke změně v bezpečnostní situaci v zemi původu stěžovatele nedošlo. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a považuje je za dostatečné pro rozhodnutí ve věci. Hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině provedené žalovaným vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze

dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71, podle kterého „*informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“

15. Za uvedené situace lze podle krajského soudu uzavřít, že žalovaný správně shledal opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou.

Závěr a náklady řízení

16. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 25. března 2021

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce